

Jelige: Feketerigó

A feketerigó meséje az emberekről

Tudjátok, hogy miért repülnek el a madarak, ha arra ját egy ember? Most én a kis feketerigó elmesélem nektek.

Történt egyszer, hogy édesapámmal repülni indultunk. Hangos zajokra lettem figyelmes. Gyorsan bebújtam apukám szárnya alá. Egyre hangosabban hallottam a zajokat. Emberek jöttek, és fákat vágtak ki. Észrevettem néhány kislányt. Egy pillanat sem telt bele, ott csücsültem mellettük. Az egyik lány bedugott a pulcsija zsebébe. Minden elsötétült körülöttem. Mikor újra világos lett, egy család asztalán találtam magam. Nagyon kedvesnek tündek, de amikor közelebről meg akartam őket nézni, nekirepültem valami keménynek. Észrevettem, hogy egy kalitkában vagyok. nagyon megrémültem. De valahogy elaludtam. Másnap reggel arra ébredtem, hogy egy kislány kinyitja a kalitka ajtaját. Megpróbáltam kirepülni és nagy nehezen sikerült, és az ajtó felé repültem. Egy nappaliban találtam magam. Ott egy kisfiú játszott. De hamarosan ketten loholtak a nyomomban. Most egy konyhában voltam. Ott egy hölgy kavargatott valamit. Hamarosan hangos hangra lettem figyelmes:

- Apu, kapd el!

Úgy repültem, ahogy csak bírtam, míg végre kijutottam az ajtón. Repültem a fészünkhez, ahol a szüleim szepegeve vártak. Elmeséltem nekik milyen kalandban volt részem.

Ettől fogva az a madár, aki nem akart ilyen kalandba csöppenni, az elrepül az emberek elől. Így volt, vége volt, tán mese volt?